

Sygn. akt I PSK 43/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Goner

w sprawie z powództwa B. B.
przeciwko Urzędowi Miasta T.
o przywrócenie poprzednich warunków pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 marca 2021 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 24 października 2019 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powódka B. K. w pozwie skierowanym przeciwko Urzędowi Miasta T. domagała się przywrócenia do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w T., wyrokiem z 9 lipca 2019 r., oddalił powództwo, odstępując od obciążania powódki kosztami procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że B. K. była zatrudniona w Urzędzie Miasta T. od 26 listopada 1991 r. kolejno na stanowiskach: archiwisty, podinspektora, inspektora w Kancelarii Rady Miejskiej, inspektora w Zespole ds. Zamówień i

Przedsiębiorczości Komunalnej, inspektora w Wydziale Gospodarki Komunalnej i Inwestycji, głównego specjalisty w Wydziale Inwestycji, kierownika Zespołu Zamówień Publicznych, w tym od 27 stycznia 2010 r. głównego specjalisty w Zespole Zamówień Publicznych, a następnie w Biurze Zamówień Publicznych. W zakresie powierzonych jej zadań powódka posiada dużą wiedzę i doświadczenie.

Zarządzeniem z 17 października 2017 r. Prezydent Miasta T. wprowadził w życie Regulamin udzielania zamówień publicznych. Zgodnie z nowym regulaminem, tylko kierownik i główny specjalista zatrudnieni w Biurze Zamówień Publicznych mieli otrzymać upoważnienie i pełnomocnictwa. Powódka oraz kierownik Biura Zamówień Publicznych otrzymali do podpisania upoważnienie do wykonywania wszystkich czynności niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówień publicznych. Oprócz tego upoważnienia, przedłożono im do podpisania pełnomocnictwa w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego. Powódka wraz z kierownikiem Biura Zamówień Publicznych odmówili podpisania przedłożonych im upoważnień i pełnomocnictw. W dniu 20 października 2017 r. wręczono powódce wypowiedzenie umowy o pracę, motywowane odmową przyjęcia upoważnienia do wykonywania wszystkich czynności niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówień publicznych w Urzędzie Miasta T. oraz pełnomocnictwa w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego. Wyrokiem z 18 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w T. przywrócił powódkę do pracy na dotychczasowych warunkach. Po uprawomocnieniu się wyroku, powódka powróciła do pracy na swoje stanowisko.

Po upływie około tygodnia od chwili, kiedy powódka powróciła do pracy, otrzymała od pracodawcy wypowiedzenie zmieniające, w którym pracodawca wypowiedział powódce warunki umowy o pracę z 26 listopada 1991 r. w części dotyczącej zmiany zakresu i charakteru zadań realizowanych przez powódkę na stanowisku głównego specjalisty w Biurze Zamówień Publicznych w Urzędzie Miasta T., przez udzielenie i nadanie powódce: 1) upoważnienia do wykonywania wszelkich czynności niezbędnych do przygotowania i przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego w Urzędzie Miasta T., w tym do powołania komisji przetargowej, wykluczenia wykonawcy, odrzucenia oferty, wyboru

najkorzystniejszej oferty, a także unieważnienia postępowania, we wszystkich trybach przewidzianych ustawą – Prawo zamówień publicznych, bez względu na kwotę określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1986 ze zm.); 2) pełnomocnictwa w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego do podejmowania w imieniu zamawiającego wszelkich czynności wskazanych w art. 181 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, a także do reprezentowania zamawiającego w postępowaniach odwoławczych przed Krajową Izbą Odwoławczą, postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego w Urzędzie Miasta T. bez względu na kwotę określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy; 3) nowego zakresu czynności – stanowiącego załącznik do wypowiedzenia.

Jako przyczynę wypowiedzenia dotychczasowych warunków umowy o pracę pozwany pracodawca podał wprowadzenie nowego Regulaminu udzielania zamówień publicznych w Urzędzie Miasta T., co wiązało się ze zmianą systemu prowadzenia zamówień publicznych przez przypisanie do Biura Zamówień Publicznych zadania polegającego na przygotowaniu i prowadzeniu postępowań o udzielenie zamówienia publicznego. Docelowym kształtem systemu organizacji pod kątem realizacji obowiązków określonych w przepisach o zamówieniach publicznych było udzielenie umocowań poza kierownikiem tego Biura również innemu wybranemu przez pracodawcę pracownikowi Biura Zamówień Publicznych. W związku z tym, udzielenie powódce upoważnienia i pełnomocnictwa było konieczne ze względu na przyjęty system organizacji Urzędu Miasta T. Pozostałe warunki umowy o pracę powódki nie uległy zmianie.

Jak podkreślił Sąd pierwszej instancji, z ustaleń stanu faktycznego wynika, że powódka posiadała najwyższe kompetencje spośród pracowników Biura. Naturalne było zatem, że pracodawca – realizując nową koncepcję działania zamówień publicznych w swojej jednostce – udzielił właśnie powódce stosownych pełnomocnictw i upoważnień. Zmiany organizacyjne zostały przez pracodawcę faktycznie przeprowadzone i nie jest rzeczą Sądu ocenianie, czy model funkcjonowania zamówień publicznych sprzed wprowadzenia nowego regulaminu jest lepszy od nowo wprowadzonego. Stosując taki model zamówień publicznych,

pracodawca nie łamie prawa, zaś subiektywne przekonanie powódki, że wcześniejszy system był lepszy, nie jest wystarczające do uwzględnienia powództwa.

Zdaniem Sądu Rejonowego, podane przez pracodawcę okoliczności uzasadniające wypowiedzenie zmieniające rzeczywiście zaistniały, zaś złożone powódce oświadczenie o wypowiedzeniu warunków umowy o pracę nie było wadliwe ani pod względem formalnym, ani merytorycznie. Zaproponowane powódce nowe warunki zatrudnienia odpowiadały jej wykształceniu, umiejętnościom i doświadczeniu zawodowemu. Sam fakt, że powódka nie chce na siebie przyjąć odpowiedzialności wynikającej z nałożonych nowych zadań, nie jest wystarczający, aby uznać, że wypowiedzenie zmieniające nie mieści się w granicach prawa.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniosła powódka, podnosząc zarzuty naruszenia art. 45 k.p. oraz sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego w wyniku naruszenia art. 227, art. 231 i art. 233 § 1 k.p.c., a także naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy w T., wyrokiem z 24 października 2019 r., oddalił apelację.

W ocenie Sądu drugiej instancji zarzuty apelacji i ich uzasadnienie stanowiły w zasadzie polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i rozważaniami prawnymi Sądu Rejonowego.

Sąd odwoławczy uznał, że postępowanie przez Sądem Rejonowym stanowiło niejako kontynuację postępowania prowadzonego pod sygn. akt IV P (...), w którym Sąd zakwestionował jedynie tryb wypowiedzenia powódce umowy o pracę. W tamtej sprawie Sąd orzekł, że pracodawca – chcąc udzielić powódce upoważnienia do przygotowywania i przeprowadzania postępowań o udzielenie zamówienia publicznego – powinien był wręczyć jej wypowiedzenie zmieniające warunki pracy.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd pierwszej instancji uwzględnił posiadane przez powódkę kwalifikacje. Powódka w zakresie zadań przewidzianych dla niej w wypowiedzeniu zmieniającym posiada odpowiednio dużą wiedzę i doświadczenie zawodowe. Jest cenionym pracownikiem, co przejawiało się w licznych przyznanych jej nagrodach. Powódka jako główny specjalista w Biurze Zamówień

Publicznych w Urzędzie Miasta T. posiada odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie zawodowe konieczne do realizacji powierzonych jej zadań. Udzielenie jej upoważnienia i pełnomocnictwa w zakresie prowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego jest uzasadnione, powódka była bowiem tą osobą, która zajmowała się zamówieniami publicznymi u strony pozwanej. Nie było innej osoby, która miałaby tak bogate doświadczenie, wiedzę, wiadomości w tej dziedzinie. Nie dziwi więc, że to właśnie powódka, a nie inna osoba, otrzymała stosowne upoważnienie i pełnomocnictwo w zakresie prowadzenia postępowań o udzielenie zamówień publicznych.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł jakichkolwiek bezprawnych treści w nowym Regulaminie zamówień publicznych. Poza oceną Sądu pozostawała kwestia racjonalności nowego regulaminu.

W przekonaniu Sądu drugiej instancji, podane przez pracodawcę okoliczności uzasadniające wypowiedzenie zmieniające rzeczywiście zaistniały. Złożone powódce oświadczenie o wypowiedzeniu warunków umowy o pracę nie było wadliwe. Skoro tak, nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 45 k.p. Sąd odwoławczy nie dostrzegł też naruszenia przez pracodawcę art. 8 k.p.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w T. wniosła powódka, zaskarżając wyrok w całości i opierając skargę na podstawach naruszenia prawa materialnego – art. 45 k.p. oraz naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 oraz art. 382 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku z przekazaniem sprawy właściwemu Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu za instancję kasacyjną, w tym o kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca uzasadniła potrzebą rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego: czy zmienione na podstawie art. 42 k.p. warunki pracy powinny uwzględniać wymogi określone w innych przepisach prawa, np. Prawa zamówień publicznych, oraz oczywistą zasadnością skargi, wynikającą z niezrealizowania przez Sąd odwoławczy funkcji rozpoznawczej oraz kontrolnej.

W ocenie skarżącej, zagadnienie prawne wymaga jednoznacznego rozstrzygnięcia, czy powierzenie obowiązków z zakresu zamówień publicznych jest

prawidłowe w świetle prawa pracy i zasad prawa w ogóle, bowiem wypowiedzenie zmieniające, w rozpoznawanej sprawie, przeniosło na osobę na stanowisku urzędniczym niekierowniczym kompleksową odpowiedzialność wraz ze związanymi z nią konsekwencjami prawnymi, mimo niesprawowania przez nią funkcji managera Urzędu Miasta (Prezydenta), zastępcy managera Urzędu Miasta kierującego pionem obejmującym wydziały/biura, czy choćby funkcji dyrektora wydziału lub jego zastępcy lub nawet kierownika biura. Udzielenie takiego upoważnienia jest także niezrozumiałe ze względu na to, że osoba otrzymująca rzeczne upoważnienie nie ma wpływu na dobór zatrudnianych w Urzędzie pracowników, a grozi jej za niedopełnienie obowiązków m.in. odpowiedzialność karna. Powyższe zagadnienie wymaga dokonania wykładni przepisów prawa, w tym oceny zagadnienia prawnego w kontekście zasad prawa polskiego, gdyż wyrok Sądu Okręgowego w T. umożliwi pracodawcom przenoszenie na specjalistów zamówień publicznych lub na pracowników na stanowiskach urzędniczych niekierowniczych kompleksowej odpowiedzialności, która nie koresponduje ani z zajmowanym stanowiskiem, ani z zakresem obowiązków.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo wywołują poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych,

zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Wymagania konstrukcyjne skargi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c., nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy w ramach tzw. przedsądu bada tylko powołane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia

skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz przedstawiać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony między innymi w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozważane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, LEX nr 2110562).

Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), wreszcie, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Skarżąca formułuje wniosek dotyczący wykładni art. 42 k.p., jednak przepis ten nie został powołany jako podstawa kasacyjna. Zagadnienie prawne, chociażby bardzo interesujące, nie staje się przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli jego rozstrzygnięcie nie jest istotne (niezbędne) dla rozpoznania podstaw skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2015 r., III PK

3/15, LEX nr 1747849). Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, które skarżąca ograniczyła do zarzutów naruszenia art. 45 k.p. oraz art. 233 § 1 i art. 382 k.p.c. W tak wyznaczonych granicach rozpoznania skargi kasacyjnej nie mieści się zagadnienie, czy wypowiadając warunki pracy w trybie art. 42 k.p. pracodawca powinien uwzględniać wymogi wynikające z Prawa zamówień publicznych. Zauważyć także należy, że sugerowane poddanie kontroli sądu prawidłowości wypowiedzenia zmieniającego z perspektywy innych przepisów prawa byłoby możliwe wówczas, gdyby skarżąca nawiązała do właściwej normy prawa zamówień publicznych, która mogłaby stanowić kryterium oceny czynności prawnej pracodawcy. Nie jest wystarczające nakreślenie kontekstu przeniesienia odpowiedzialności z zakresu zamówień publicznych na pracownika w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, bez poparcia adekwatnymi przepisami prawa, a co najistotniejsze bez powołania tych przepisów w podstawach kasacyjnych w związku z normą stanowiącą źródło kompetencji pracodawcy do jednostronnej zmiany treści stosunku pracy.

Na marginesie wypada także zaznaczyć, że chybione okazały się zarzuty skarżącej o pominięciu przez Sąd *meriti* oceny kwalifikacji powódki do wykonywania nowych zadań. Jak trafnie podniosła strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną, zarówno Sąd pierwszej jak i Sąd drugiej instancji odniosły się do wykształcenia i doświadczenia skarżącej, czemu dały wyraz w uzasadnieniach wyroków, uznając – na bazie zebranego materiału dowodowego – że skarżąca posiada odpowiednie kwalifikacje.

Kwalifikacje te nie zostały co prawda szczegółowo opisane w uzasadnieniach wyroków Sądów obu instancji, jednak nie ulega wątpliwości, że Sądy wzięły pod uwagę kwalifikacje powódki, które wynikają z następujących znajdujących się w jej aktach osobowych dokumentów:

(-) dyplom ukończenia w 1996 r. wyższych studiów zawodowych w Akademii Ekonomicznej w K. na Wydziale Zarządzania na kierunku zarządzanie i marketing w zakresie ekonomiki przedsiębiorstw z uzyskaniem tytułu licencjata;

(-) dyplom ukończenia w 1998 r. wyższych studiów uzupełniających magisterskich w Akademii Ekonomicznej w K. na Wydziale Zarządzania na

kierunku zarządzanie i marketing w zakresie funkcjonowania i rozwoju przedsiębiorstw;

(-) świadectwo ukończenia w 2000 r. dwusemestralnych studiów podyplomowych w Wyższej Szkole Biznesu w T. na Wydziale Zarządzanie i Marketing w zakresie zarządzania finansami komunalnymi w świetle standardów obowiązujących w UE;

(-) kilkanaście certyfikatów ukończenia szkoleń z zakresu zamówień publicznych, w tym: Zamówienia publiczne od A do Z – praktycznie i z przykładami – warsztat dla osób przygotowujących postępowanie i członków komisji przetargowych (lipiec 2017); Jak po nowelizacji Prawa zamówień publicznych przeprowadzać postępowanie o udzielanie zamówień publicznych oraz sporządzać SIWZ (lipiec 2016); Prawo zamówień publicznych. Klauzule społeczne, pozacenowe kryteria oceny ofert (październik 2015); Kryteria oceny ofert. Metody ustalania, przykłady. Szkolenie dla zaawansowanych. Nowelizacja ustawy PZP z roku 2015 (wrzesień 2015); Zamówienia publiczne na roboty budowlane po zmianach – warsztat dla zaawansowanych (kwiecień 2015); Nowelizacja ustawy Prawo zamówień publicznych oraz kryteria oceny ofert (listopad 2014); Nowelizacja ustawy Prawo zamówień publicznych (październik 2014); Nowelizacja Prawa zamówień publicznych. Praktyczny aspekt zmian (wrzesień 2014); Nowelizacja ustawy Prawo zamówień publicznych w zakresie podwykonawstwa oraz problematyka wybranych zagadnień z zakresu zamówień publicznych (luty 2014); Zamówienia publiczne na dostawy i usługi priorytetowe i niepriorytetowe (wrzesień 2013); Nowe podejście do zamówień publicznych (kwiecień 2013); Nowelizacja ustawy Prawo zamówień publicznych oraz problematyka robót budowlanych (luty 2013); Praktyczne zagadnienia związane z funkcjonowaniem komisji przetargowej w jednostce zamawiającej, a także odpowiedzialność jej członków z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych oraz obszary najwyższego ryzyka w realizacji zamówień publicznych, które przysparzają jednostkom zamawiającym najwięcej problemów o charakterze interpretacyjnym (wrzesień 2012); Etapy procesu inwestycyjnego (cały proces inwestycji, ze szczególnym naciskiem na wymogi wynikające z ustawy Prawo budowlane) (listopad 2011); Zamówienia publiczne współfinansowane ze środków UE – jak nie stracić całości lub części

dofinansowania (styczeń 2011); stosowanie ustawy Prawo zamówień publicznych ze szczególnym uwzględnieniem przygotowania dokumentacji przetargowej – Szkolenie dla osób zaawansowanych z zakresu ustawy Prawo zamówień publicznych (listopad 2010); Prawo zamówień publicznych po nowelizacjach (listopad i grudzień 2009); Nowelizacja w systemie zamówień publicznych 2008 r. Wpływ zmian na sposób prowadzenia procedur oraz wydatkowania środków publicznych (październik 2008).

Uwzględniona dokumentacja z akt osobowych dotycząca zdobywania kwalifikacji przez powódkę pozwalała Sądowi Okręgowemu na ocenę, że powódka posiada odpowiednie kwalifikacje formalne i doświadczenie praktyczne, aby powierzyć jej te obowiązki, które przewidziano dla niej w wypowiedzeniu zmieniającym.

Skarga kasacyjna powódki nie jest także oczywiście uzasadniona w związku z sugerowanym niezrealizowaniem przez Sąd odwoławczy funkcji rozpoznawczej oraz kontrolnej. Zdaniem skarżącej, o rażącym naruszeniu wymogów przeprowadzenia wnikliwej oceny materiału dowodowego, jakiego dopuścił się Sąd Okręgowy, wydając skarżony wyrok, świadczy przede wszystkim to, że mimo zarzutów apelacji, które w głównej mierze opierały się na wykazaniu sprzeczności ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy praktycznie nie przeprowadził badania materiału dowodowego, ograniczając się jedynie do przyjęcia ustaleń Sądu Rejonowego.

Po szczegółowej analizie uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji nie sposób przyjąć, że Sąd Okręgowy zaniechał obowiązku merytorycznego rozpoznania sprawy w granicach apelacji. Argumenty przedstawiane w apelacji sprowadzały się do dwóch głównych zarzutów: próby wykazywania, że powódka nie posiada odpowiednich kwalifikacji, umiejętności do wykonywania powierzonych jej pracy oraz próby wykazania, że nowy regulamin wprowadzony przez pozwanego jest niezasadny, nieracjonalny, gorszy od poprzedniego czy też nawet sprzeczny z przepisami prawa. Oba te zarzuty zostały szczegółowo rozpatrzone przez Sąd Okręgowy, co znalazło swoje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia wyroku.

W tych okolicznościach należało uznać, że skarżąca nie wykazała konieczności rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego mającego wpływ na

wynik sprawy. Nie zachodzi również przesłanka oczywistej zasadności skargi. W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c oraz art. 98 § 1 k.p.c.